

## เทศน์เช้า วันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๗

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เอานะ ตั้งใจฟังธรรม ตั้งใจฟังธรรมนะ เพราะมีธรรมะ เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมถึงมีธรรมะ แต่ไม่มีธรรมะ คนดีก็คือคนดี คนดีอยู่ที่ไหนเขาก็ดีของเขาได้ คนที่เห็นแก่ตัว คนที่กิเลสมันบีบหัวใจ เขาก็ว่าเขาดีของเขา

เวลาคนดีทำอะไรก็ได้ ทำเพื่อคุณงามความดีนะ คนดีอยู่ที่ไหนก็เป็นคนดี ถ้าคนพาลอยู่ที่ไหนเขาก็เป็นคนพาลของเขา แต่คนดีก็ดีทางโลกๆ ใจ แต่ถ้าศาสนา เวลาเรื่องศาสนา ศาสนามีความจำเป็นอย่างไร

ศาสนามีความจำเป็น เห็นไหม คุณติ เวลาจิตใจที่สูงกว่า ถ้าจิตใจเราต่ำกว่า เรามองสิ่งที่สูงกว่าไม่ได้หรอก ถ้ามองสิ่งที่สูงกว่าไม่ได้ เราไม่เข้าใจใจ เราไม่เข้าใจ ว่าเราก็ทำความดีแล้ว โลกจะบอกว่าเราก็เป็นคนดี ทำไมเราต้องไปวัดไปวา ไปวัดไปวาไปทำไม

ความดีอันนั้นมันเกิดมาจากไหนล่ะ? ความดีอันนั้นมันเกิดมาจากบุญกุศล เกิดมาจากพันธกรรมของจิต จิตที่มันสร้างสมมาดี จิตที่สร้างสมมาดีนะ สิ่งที่สร้างสมมาดีมันก็อยู่ในโลกคืออยู่ในวัฏฏะไง ถ้าสร้างสมมาดีแล้ว ความดีอย่างนี้ความดีการเสียสละ ความดีที่ดูแลเพื่อแม่เพื่อจันกัน อันนี้เป็นความดีของโลกนะ แต่ถ้าความดีของเราล่ะ

เวลาบอกของเราๆ พูดว่าของเราไม่ได้ ถ้าพูดว่าของเรานี้เป็นคนเห็นแก่ตัว คนเห็นแก่ตัวพูดว่าของเราไม่ได้ แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นเป็นของใครล่ะ? เป็นขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าเราไม่มีคุณธรรมในหัวใจ เราจะเอาอะไรไปบอกใคร ของเราๆ มันสำคัญ แล้วของเราๆ มันอยู่ที่ไหนล่ะ

ถ้าของเรา เขาว่าของเรา เราเป็นคนดีแล้ว ทุกคนก็ชื่นชมว่าเราเป็นคนดี คนดีก็ต้องตายแบบคนดีนั่นแหละ พอตายแล้วก็เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เขาก็เวียนว่ายตายเกิดของเขา เพราะนั่นความดี

ศาสนามีคุณค่า มีคุณค่าตรงนี้ไง มีคุณค่าที่คุณงามความดีที่ละเอียดกว่านี้ ความดีที่อยู่ในหัวใจนี้ ความดีที่เป็นนามธรรมนี้ เอ็งหาไม่เจอ เอ็งหาไม่ได้ เอ็งหาไม่เป็น ถ้าหาเป็นนะ แล้วนั่งอยู่เฉยๆ มันเป็นคนดีได้อย่างไรละ เวลานั่งขัดสมาธิอยู่โคนต้นโพธิ์ ลมหายใจเข้า ลมหายใจออก มันคุณงามความดีตรงไหนละ ความดีอย่างนี้ความดีที่แท้จริงไง อริยทรัพย์ อุดมสมบัติสมบัติของใจ ถ้าใจมันมีสมบัติของมัน มันรู้ว่ามันมีสมบัติมากน้อยขนาดไหนไง ถ้าใจไม่มีสมบัติของมัน มันไม่มีสมบัติของมัน อาศัยคนอื่นไง อามิสๆ คืออาศัย อามิสคือของที่จะต้องอาศัยสิ่งนั้นมา นี่มันเป็นอามิสๆ มันไม่เป็นความจริงใจ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นนะ จะปรินิพพาน เขามาถวายบูชาดอกไม้ธูปเทียนมหาศาลเลย ทุกคนก็ต้องชื่นใจใจใหม่

“อานนท์ เธอบอกเขาเถอะ ให้ปฏิบัติบูชาเราเถิด ให้ปฏิบัติบูชาเราเถิด สิ่งนี้อย่าบูชาเราด้วยอามิสบูชาเลย”

สิ่งที่เป็นอามิสบูชา เห็นไหม คุณติ โดยทั่วไป ศาสนาผีเขาก็เช่นไหว้ของเขา ศาสนาที่เขาเชื่อถือเขาก็เช่นไหว้ของเขา แล้วของเราทำบุญเช่นไหว้หรือเปล่า มันไม่ได้เช่นไหว้ มันเสียสละสละทานไปเพื่อชีวิตใจ ชีวิตของนักบวชใจ นักบวชเขาเสียสละของเขา เขาไม่มีอาชีพของเขา เขาเลี้ยงชีพด้วยปถิแข็ง เราให้ชีวิต เราไม่ใช้เช่นไหว้ เราให้ชีวิตของเขา

ฉันอาหารแล้ว เห็นไหม คุณติ ในวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระฉันแล้วเข้าสู่โคนไม้ ถ้าใครเข้าได้ปฐมฌาน ทุตยฌาน ตุตยฌาน จตุตถฌาน เข้าสู่ฌาน เข้าสู่สมาบัติ เข้าสู่ความสงบระงับ ถ้าใครฝึกหัดใช้ปัญญาได้ ปัญญานี้จะใคร่ครวญ นี่ศาสนา บอกว่าศาสนามีความจำเป็นอะไร เราก็เป็นคนดีแล้ว

ศาสนามีความจำเป็น ก็ตัวศาสนาเป็นตัวสังฆกรรม แล้วใครจะรู้หรือค้นตัวสังฆกรรมนี้ได้ละ เพราะใครรู้หรือค้นก็บอกคนนั้นเป็นผู้รู้ผู้เห็น นี่ตัวศาสนานะ แล้วเราทำบุญกุศล เราฟังธรรมเพื่อประโยชน์อะไรละ? เพื่อประโยชน์การจุกคิดใจ สามัญสำนึกของใจใจ เราเกิดมาทำไม เราเกิดมา

มีอะไร เราเกิดมาเพื่ออะไร เราเกิดมาแล้ว เกิดมาทุกคนเป็นมนุษย์เหมือนกัน ทุกคนหาความสุขทางโลกได้เท่ากัน ทุกคนมีปัจจัย มีเงินแลกเปลี่ยนมา จะทำอะไรก็ได้ทั้งนั้นแหละ ทุกคนมีสิทธิเสรีภาพเหมือนกัน ใครทำอะไรก็ได้ แต่สุข-ทุกข์ไม่เท่ากัน

เพราะจิตใจคนที่สูงส่งกว่า เห็นไหม การพักผ่อนที่ดีที่สุด การพักผ่อนของเขาคือการพักผ่อนอยู่ที่บ้าน การพักผ่อนของเรา เราต้องไปรอบโลก ไปรอบโลก มนุษย์สร้างขึ้น มนุษย์เป็นผู้สร้างขึ้นมาให้เราไปศึกษา ไปดู ไปทัศนศึกษา

แต่ถ้าหัวใจละ เราทัศนศึกษาในหัวใจของเราละ แล้วมันอยู่ที่ไหน ลมหายใจเข้า निकพท ลมหายใจออก निकโซ แล้วมันจะมีสิ่งใด ไม่เห็นมีสิ่งใดเลย เห็นไหม คูสิ โรงงานอุตสาหกรรม เขาใช้ลม ใช้ต่างๆ เขาใช้มากกว่าเรามาก ไอน้ำมันเป็นโรงงานอุตสาหกรรม มันเป็นสสาร มันเป็นแร่ธาตุ มันไม่มีชีวิต แต่ของเรามันมีสุข-มีทุกข์ มันมีสุข-มีทุกข์ มีความรู้สึก มีความอบอุ่น มีความห่วงใย มีความเสียใจ มีความดีใจ ความเสียใจ ความดีใจเป็นสิ่งที่มีความมีชีวิต

สิ่งที่มีความมีชีวิต คนที่จิตใจสูงส่ง เห็นไหม อเสวนา จ พาลานํ ปณฺฑิตานญจ เสวนา เราไม่คบคนพาล เราจะคบบัณฑิต เราจะคบแต่สิ่งที่เป็นคุณงามความดีของเรา เรามีกุณงามความดีของเรา

แล้วเราเกิดมาเป็นคนใด เกิดมาเป็นคน ที่ว่าเป็นคนไม่มีศาสนา เดี่ยวนี้เป็นเรื่องเท่หั้นะ ไม่นับถือศาสนาใดๆ เลย ไม่นับถือศาสนาใดๆ เลย นั่นก็เป็นสิทธิของบุคคลคนนั้น แต่เรานับถือศาสนาสิ่งใดก็ได้แล้วแต่ ศาสนาเขามีไว้ทำไมละ

ศาสนาเป็นเครื่องขัดเกลา ขัดเกลาหัวใจของเรา หัวใจของเรามันมีทิฐิ มีความเห็นของมันแน่นอนอยู่แล้ว ถ้าความเห็นอยู่แล้ว เราศึกษาขึ้นมาแล้วเราก็อำนาจของเรา ถ้าเราเข้าใจของเรา

คูสิ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฏิเสศหมด ไม่ให้เชื่อใครทั้งสิ้น กาลามสูตร ไม่ให้เชื่อใครทั้งสิ้นนะ ให้เชื่อจรรยา ให้เชื่อการประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริงของเรา แล้วเวลาครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นมาท่านจะรู้ของท่าน รู้ของท่านว่าจิตใจนี้ จิตใจนี้มันเหมือนข้างสารที่ตกมัน เหมือนข้างสารที่ตกมันที่เอาไว้ในอำนาจของเราไม่ได้ แล้วถ้าใครมีสติปัญญาเอาข้างสารที่ตกมันไว้ได้

คูตี ช้างสารในสมัยโบราณ ไครมีช้าง เขามีพาหนะ เขามีเครื่องทุ่นแรงอย่างมหาศาลเลย เห็นไหม ช้างสารตัวหนึ่งที่เขาเอาไว้ใช้ในบ้านในเรือนของเขา มันเป็นประโยชน์กับเขามหาศาลเลย นี่ก็เหมือนกัน ช้างสารของเรา จิตใจของเรามันเหมือนช้างสารที่ตกมัน เอามันไว้ไม่ได้เลย แล้วเราจะเอามันไว้ให้ได้สิ เอาไว้ให้ได้ คูช้างสารมันต้องการอะไรล่ะ ก็เอาอาหารล่อมมันไป

นี่ก็เหมือนกัน เวลามันคิดสิ่งใด มันต้องการสิ่งใด ก็เอาสิ่งที่แสวงหาที่ล่อมมันไป ตัดหาความทะยานอยากไป แล้วล่อมมันแล้วมันอิ่มไหม ช้างกินอิ่มแล้วมันสบายใจของมันนะ หัวใจมันเคยอิ่มไหม มันเคยพอใจไหม ถ้ามันไม่เคยพอใจ คูตี ครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติมา แม้แต่เอาใจของเราไว้ในอำนาจของเรามันก็แสนยากแล้ว

การทำความสงบของใจที่เป็นสัมมาทิฐิ สัมมาสมาธิ สัมมาคือความถูกต้องดีงามของมัน ถูกต้องดีงามของมัน มันไม่ต้องเอาสิ่งใดไปล่อม ไม่ต้องเอาสิ่งใดไปเช่นไหว้ มันไม่ต้องเอาสิ่งใดเป็นสินบน มันพูดอะไร ถ้ามันเป็นจริง มันเป็นเรื่องจริงของมัน เพราะอะไร เพราะใจของเรามันจริง เรามีหัวใจของเราเป็นจริง หัวใจที่เวียนว่ายตายเกิด เพราะเวียนว่ายตายเกิดขึ้นมา เพราะเราเห็นคุณค่า

คูตี ผู้ที่เห็นภัยในวัฏสงสารมาบวชเป็นพระ พระมาจากไหน? พระก็มาจากคน ถ้ามาวัดวัดที่ไม่มีข้อวัตร วัดร้าง วัดร้างคือว่าไม่มีกติกา ไม่มีข้อวัตร ไม่มีการรักษาสิ่งใด ไม่มีกิจของสงฆ์ กิจของสงฆ์คือทำความสะอาดวัด เพราะพระอยู่ในวัดนั้นก็ต่อคุณแลสิ่งที่อยู่ในวัดนั้น เราเข้าไปในวัดนั้น วัดนั้นมีความร่มรื่น วัดนั้นมีความสะอาด เพราะเขามีข้อวัตร

หัวใจของเรา ถ้าหัวใจของเรามีสติปัญญญา เราไม่ใช่วัดร้างไป ถ้าหัวใจมันร้าง หัวใจมันหงอยเหงา หัวใจมันไม่มีที่พึ่งอาศัย ถ้าไม่มีที่พึ่งอาศัย แล้วจะไปพึ่งอะไรล่ะ ก็จะไปพึ่งแก้วแหวนเงินทอง ไปพึ่งโลกธรรม ๘ ให้คนอื่นเขายกย่องสรรเสริญไป คนอื่นเขายกย่องสรรเสริญขึ้นมาเราไม่ได้ประโยชน์อะไรขึ้นมาไป

ถ้าเรามีสติปัญญญา เราพูดอะไร เราใช้ปัญญาอบรมสมาธิ นี่บอกว่ามันไม่มีค่าไป ลมหายใจเข้าและลมหายใจออกไป พูดอะไรไม่มีค่า ไม่มีสิ่งใดเลย มันไม่ใช่ปัญญาเลย เราใช้ปัญญาของเราเรามีปัญญาทั้งนั้นแหละ ปัญญาที่เราพิจารณามันเป็นปัญญา เราเป็นนักปราชญ์

นักปราชญ์มันปราศจาก ปราชญ์ว่างเปล่า มันคิดของมันไปโดยอะไรนั่นนะ มันคิดของมันไปโดยอะไร เห็นไหม ช่างสารตกมันโดยไม่รู้ตัวเลย แต่ถ้าเรากำหนดพุทโธ เราใช้ปัญญา อบรมสมาธิ ชัดแจ้งแล้ว มันชัดแจ้งเพราะอะไร เพราะมันไม่ยอมทำ มันเครียด มันเครียดเพราะอะไรล่ะ เพราะนั่นนะร่องรอยของมัน ทางเดินของมันไง ทางเดินของกิเลสมันเดินประจำใจ แล้วเราจะกลั่นกรอง เราจะแยกแยะไง นี่มันโต้แย้งแล้ว พอมันโต้แย้ง มันทำยาก มันยากตรงนี้

แต่ถ้ามันเป็นของจอมปลอม มันง่าย มันง่ายเพราะอะไร เพราะมันไปเส้นทางเดียวกันไป เส้นทางเดียวกับกิเลสไง กิเลสหลอกอย่างไร กิเลสปั้นหัวอย่างไรก็ไปตามมันไง แล้วบอกว่า ว่างๆ ว่างๆ...ว่างๆ มันก็เหลวใจ ว่างๆ มันก็ไม่มีสติไง มันเป็นสัมมาสมาธิที่ไหน มันไม่เป็นสัมมา เห็นไหม กาลามสูตร อย่าให้เชื่อ อย่าฟังเชื่อนะ อย่าให้เชื่อ อย่าเชื่อสิ่งใดๆ เลย แล้วปฏิบัติเอา ทำความจริงของเราขึ้นมา ถ้ามันเป็นอยู่อย่างนี้ มันจอมปลอม คู่กันอยู่กับมัน มันจอมปลอมอย่างนี้

ถ้ากำหนดพุทโธ บังคับมันบ้าง แล้วถ้ามันไปหลงสู่ความจริง ความจอมปลอมกับความจริง มันเป็นการยืนยัน นี่ปัจจัยตัด ปัจจัยตัด พระพุทธเจ้าให้เชื่อตรงนี้ ให้เชื่อประสบการณ์ ให้เชื่อความจริง ให้เชื่อในการปฏิบัติ ไม่ใช่เชื่อใครทั้งสิ้น

โลกธรรม ๘ มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ แล้วการปฏิบัติของเรา หลวงปู่มั่น หลวงตา ท่านพูด โฆฆบรูษ ว่างเปล่าไป พวกโฆฆบรูษไม่มีสิ่งใดเป็นขึ้นเป็นอันเลย ได้แต่เครื่องแบบมา บวชมาเป็นพระขึ้นมาได้ห่มผ้ากาสาตัวพัศดี เป็นธงชัยพระอรหันต์ เพราะเขาเห็นแก่ผ้าเหลือง เขาก็ยกให้ จะพูดถูกพูดผิดอย่างไรเขาก็เคารพไปตามแต่เขาพอใจ พูดถูกพูดผิดก็ไม่เป็นไร

แต่นักรบด้วยกัน นักปฏิบัติด้วยกันพูดผิด พูดผิด มีจกาทิฎฐิ ความเห็นผิดทำให้จิตใจนี้ ออกนอกกลุ่มออกทาง ให้จิตใจไปตามแต่กิเลสมันครอบงำ ใหม่ๆ ที่ไม่ต้องปฏิบัติ กิเลสมันก็มีอยู่แล้ว เราเป็นคนดี เรามีสติมีปัญญา เราว่าเราเป็นคนดีอยู่แล้ว แต่ไม่มีอะไรเทียบเคียง เช่น ศีล ๕ พอบอกคือศีล ๕ อู๋ย! ถ้าหากไปหมดเลย

เขาเป็นเครื่องวัดใจ ศีล ๕ คือข้อกำหนด ๕ ข้อที่ไม่ควรทำ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ ศีลสมาธิ ปัญญา ศีล ศีลหลายๆ นั่นนะ ยังไม่เป็นสมาธิเลย ถ้าเป็นสมาธิขึ้นมาแล้วเกิดปัญญา ปัญญาอย่างนี้หรือ ปัญญาอย่างที่เราใคร่ครวญกันอย่างนี้หรือ ปัญญาอย่างนี้ที่ว่าเราแสวงหากันหรือ

ปัญญาที่เราแสวงหากันจริงๆ ขึ้นมามันเป็นภาวนามยปัญญา แล้วใครที่เห็นภาวนามยปัญญา มันเห็นธรรมจักร

ถ้าเห็นธรรมจักร เห็นใหม่ เวลาหลวงตาท่านเทศน์ เพราะอะไร เพราะท่านได้ทำของท่านมา เวลาจักรมันเคลื่อน จักรมันหมุน มรรค ๘ ธรรมจักรมันเคลื่อนไป นี่ปัญญาญาณ ปัญญาญาณที่เกิดขึ้นมาจากจิต ปัญญาญาณที่เกิดขึ้นมาจากการกระทำของเรามันเป็นปัญญาจากการค้นคว้า นั่นใหม่ มันเป็นปัญญาจากสัญญาใหม่ มันเป็นสัญญาที่เราวิจัยกันใหม่ ปัญญาอย่างนั้นมันเป็นสัญญา สัญญาคือขั้น ๕ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เป็นสามัญสำนึก เป็นสิ่งที่มีอยู่ของจิต เป็นสิ่งที่มีอยู่ของความรู้สึกลึกซึ้ง

แล้วสิ่งนี้ความรู้สึกลึกซึ้งมันเกิดจากไหน? เกิดมาจากจิต เกิดจากภวาสวะ เกิดจากภพ เกิดจากฐิติจิต ฐิติจิตมันมีอะไร? มันมีวิชาอยู่ที่นั่น แล้วถ้าสิ่งที่เกิดขึ้นจากวิชามันจะถูกต้อง ดึงมาได้ไหม คูสิ เวลาจะผ่าตัดเขาต้องฆ่าเชื้อ เขาต้องเข้าห้อง แล้วเวลาผ่าตัด ผ่ากันตรงนี้ มีดก็มิดทำครัวนี้แหละ ไม่ต้องเอามิดห้องผ่าตัดหรอก เพราะไม่ต้องฆ่าเชื้อ ทำได้หรือเปล่า

นี่ก็เหมือนกัน เวลามีความรู้สึกลึกซึ้ง รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ มันเกิดจากอวิชา เกิดจากเชื้อโรค แล้วมันผ่าตัดหัวใจมันผ่าได้ไหม แล้วมันผ่าขึ้นมามันได้อะไร มันก็ได้ติดเชื้อไง ได้ของแถม จะมาฆ่ากิเลสมันได้ของแถมด้วย แถมมันจะได้ตายไวๆ ไง

แต่ถ้าความจริงนะ นี่พูดถึงความจริงใจ คนจะดี เขาบอกว่าศาสนามีคุณค่าอะไร ศาสนามีประโยชน์อะไร

ศาสนา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา กราบแล้วกราบเล่านะ เขาถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบอะไร? เรากราบธรรมๆ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา มีรัตนนะ ๒ มีพระพุทธเจ้ากับพระธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมจักรฯ พระอัญญาโกณฑัญญะฟังธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เกิดปัญญาญาณในใจของพระอัญญาโกณฑัญญะ เห็นตามความเป็นจริงอันนั้นด้วยภาวนามยปัญญา “สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีการเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งทั้งหลายต้องดับเป็นธรรมดา” ธรรมดาเพราะมันได้ชำระกิเลส ธรรมดาเพราะมันไม่มีความขัดแย้ง

แต่ของเรามันเกิดเป็นธรรมดา เวลาดับไปก็ดับธรรมดา แต่มันขัดแย้ง เพราะมันไม่พอใจ ถ้ามันเป็นความสุขก็อยากอยู่กับเราตลอดไป ถ้าเป็นความทุกข์ก็ผลัดไทม์มัน มันก็เกิดดับเป็นธรรมดานั้นแหละ แต่กิเลสของเรามันไม่ธรรมดาไป กิเลสของเรามันขัดมันแย้ง มันได้มันแย้งไป แต่เวลาท่องกันปากเปียกปากแฉะ “มันก็เกิดขึ้นเป็นธรรมดา มันก็ดับเป็นธรรมดา” ธรรมดาเพราะเหตุใด แต่มันไม่ธรรมดาไปตามความเป็นจริงไป

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมจักๆ พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรมเพราะเกิดปัญญาญาณอันนั้น เพราะเกิดปัญญาญาณอันนั้นถึงมีดวงตาเห็นธรรม มีดวงตาเห็นธรรม เราถึงมีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เราถึงมีรัตนตรัย เราถึงมีรัตนะ มีแก้วสารพัดนึกเป็นที่พึ่งอาศัย

เรามาทำบุญ ทำบุญกันที่นี้ เรามาทำบุญกุศลของเราเพื่อบุญกุศล ทำบุญกุศลเพื่อฟังธรรมๆ ดอกย้าเรา ดอกย้าอะไร? ก็ดอกย้าสามัญสำนึกเรานี้แหละ ดอกย้าให้หัวใจเราได้คิดว่าเอ็งจะทำอะไร เอ็งจะทำอะไร เอ็งเกิดมาทำไม หัวใจมันทำไม เพราะตอนนี้ยังมีลมหายใจนะ ตอนนี้ยังแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้นะ เวลาดับขั้นจกที่นี้ จิตออกจากร่างไป ทำบุญกุศลขนาดไหน เขาไปเกิดเป็นพรหม เขาได้ทิพย์สมบัติก็เพลิดเพลินกันไป ถ้าทำบาปอกุศลเขาก็ตกนรกอเวจี เขาก็โดนครอบงำด้วยกรรมของเขา มันจะไม่มีโอกาสได้ทำแบบนี้ไง มันจะไม่มีโอกาสได้พลิกแพลงแก้ไข ตอนนี้เราพลิกแพลงแก้ไขทั้งหัวใจ ทั้งการกระทำ ทั้งต่างๆ เราทำ นี่ธรรมะเตือนตรงนี้ ศาสนาเตือนตรงนี้

คนถ้ามีอำนาจวาสนาขนาดไหน เรื่องสามัญสำนึกนะ ทำบุญกุศลก็ทำของเราไป ถ้าเรามีโอกาสนะ อนุโมทนากับเขา ใครทำคุณงามความดีก็สาธุไปกับเขา นี่ก็คือบุญแล้ว เห็นสังคมเขาทุกข์ยาก เราก็จะช่วยเหลือโดยไม่เจาะจง ไม่ใช่ไปเจาะ ไปทำให้เขาแตกแยก อันนั้นเป็นบาปอกุศลทั้งนั้นแหละ

บุญกุศลเป็นแบบนี้ ใครมีอำนาจวาสนาขนาดไหน ใครมีวิฤติภาวะมากน้อยขนาดไหน แล้วใครเห็นภัยในวัฏสงสาร ใครสละทิ้งในความเป็นอยู่ของฆราวาส จะบวชเป็นพระ เป็นนักรบ รบกับใคร? รบกับกิเลสไป

พระมีงานทั้งนั้นแหละ เกิดสงครามในหัวอกตลอด สงครามในหัวใจ สงครามในการประพฤติปฏิบัติไป มันเกิดการกระทำ เขาเป็นพระ เป็นพระกันตรงนี้ไป นี่งานของพระ งาน

ในทางจกรรม นั่งสมาธิภาวนา เขามิงานของเขาใจ มันเลยไม่เป็นวัดร้างใจ ไม่เป็นวัดร้างเพราะมี เป้าหมาย เป้าหมายอยากจะทำทุกข มีเป้าหมาย มีการกระทำใจ

ถ้ามีเป้าหมาย มีการกระทำ ระหว่างทางที่จะไป ข้อวัตรปฏิบัติเป็นระหว่างทาง เรามี เป้าหมายที่จะไปสู่ที่สุด ระหว่างทางเราต้องทำของเราให้ดี ทางของเราต้องสะอาดบริสุทธิ์ ทาง ของเราต้องสะอาด ทางของเราต้องดี เขาถึงพยายามชวนชวายของเรา เขาพยายามชวนชวายการ กระทำของเขาเพื่อประโยชน์กับใจดวงนั้น

ฟังธรรมเพื่อเหตุนี้ไง ศาสนามีความสำคัญ มีความสำคัญเพราะว่า ฟังธรรมๆ เพื่อเตือน เพื่อเตือนสติของเรา มีครูบาอาจารย์เพื่อเป็นที่ปรึกษา ทำอะไรขาดตกบกพร่องให้ครูบาอาจารย์ คอยชี้แนะ คอยเปิดทางให้ ถ้าเปิดทางให้ ถ้าครูบาอาจารย์ท่านเคยทำ เห็นไหม คุณสิ ให้นำทางๆ มัน เปิดทางให้เลย เราตามหลังเขาไป ไม่ใช่คนตาบอดจูงคนตาบอด

หูตาสว่างไสว ครูบาอาจารย์ของเราหูตาสว่างไสว แต่คนตาบอด ตาใจเราบอด เวลาเขา จูงไปทางที่ดี เวลาเดินผ่านไปตาบอด รมไม้ชายคามันก็รมเย็น ก็อยากจะทำที่นี้ ตาบอดมัน คัดค้าน ตาบอดมันคือ ตาบอดมันไม่ยอมให้ใครจูง

แต่ถ้าครูบาอาจารย์ตาท่านดี ท่านจูง จะจูงต่อเมื่อคนที่มีสติปัญญา ถ้าเขาไม่มีสติปัญญา หลวงตาท่านบอกว่ากรรมของสัตว์ ท่านได้ทำหน้าที่ของท่านแล้ว อยู่ที่มีการวินิจฉัยของพวกเรา อยู่ที่มีการวินิจฉัยของจิตดวงนั้น ถ้ามันมีอำนาจวาสนา มันฟังแล้วไปหาเหตุผล เห็นไหม นี่ อานิสงส์ของการฟังธรรม ไม่เคยได้ยินได้ฟัง ได้ยินได้ฟังแล้วตอกย้ำ แกไขความสงสัย ถ้ามันลง ใจ จิตใจนี้ผ่องแผ้ว นี่อานิสงส์ของการฟังธรรม เอวัง